

Ebben a szentírási részben van, amit értek és a szívemet is melengeti, s van, amit nem értek, s így nem is mond sokat.

Lássuk! „Én vagyok a világ világossága. Aki követ engem, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.” Nem csak hiszem, de tapasztalom is nap mint nap, hogy a mondás igaz! Isten fényében (előbb-utóbb) minden érthetővé válik. S ebből következően világossá válhatnak a döntéseink miértjei, cselekedeteink mozgatórugói. Csodás Istenünk van, aki nem hagy tévelyegni, előttünk jár, mutatja a földi–égi boldogságba vezető utat. Dicsőség érte!

„Ti test szerint ítélték, én viszont nem ítélek el senkit.” Hú, de jó ezt hallani! Csak ne tegyen könnyelművé ez az ige! Hurrá, csibészkedhetek, Isten nem gyűjti össze a nagy könyvében, és nem küld a kosok közé napjaim végeztével. Hááát... nem tudom, hogyan lesz, de nem lennék ilyen magabiztos ez ügyben. Azt tanultuk a Bokorban, hogy Jézus nem ítél el, de ott áll, mint feltétel, s ha nem fogadtam/követtem őt életemben, akkor magam juttatom a gyehennára. Ez sem sokkal jobb, mint az ítélet. Főleg úgy, hogy a pokol létét egyre nehezebben tudom összeegyeztetni Isten feltétlen szeretetével.

Viszont nem értem ezt a részt: „Márpedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúságtétele igaz. Én vagyok az, aki tanúságot teszek magamról, és tanúságot tesz rólam az is, aki engem küldött, az Atya.” Az összesen kettő. Egyik ő maga, a másik láthatatlan/tapasztalhatatlan aktuálisan. Nem csoda, ha a tanítványok sem értették. Az igazság sosem attól függ, hányan mondják – ez tény. Nem kell két független tanú, hogy magam is tudjam, hogy igaz úton járok-e. Mindenesetre ezeken a szavakon még töprengenem kell.

Kőszeginé Melinda, Pécs